

Måten hvorpå de vise lever livet i verden

Det er ingen lett sak å lære å leve livet i verden i harmoni og fred, og etter å ha lært det er det heller ikke lett å praktisere det. Ethvert menneskes ønske er å få alt han har lyst på, enten det tilhører ham selv eller en annen. Han ønsker at alt han har bruk for skal være. Han ønsker å være omgitt av alle sine kjære, og alle de han ikke ønsker å se må helst holde seg borte. Ja selve naturen bør arbeide slik at det passer ham. Det må ikke være kaldere enn han ønsker seg og heller ikke varmere. Regnet bør adlyde ham og smerte må holde seg borte. Det bør ikke finnes vanskeligheter i livet og alle ting og alle mennesker bør være fullkomne slik som Gud er fullkommen. Alle bør handle slik som han ønsker det. Han alene vil være ingeniøren og de andre skal være hans maskiner. De må alle ha den utholdenhet som han forlanger av dem og samtidig må de være så sensitive som han ønsker. Ingen bør gjøre imot hans vilje. Selv fuglens flukt og vindens sus i trærne vil han dirigere. Han vil leve. Andre kan nok også få leve, men helst under hans kommando. Denne innstillingen forekommer ikke bare som en unntagelse, men den finnes hos alle. I denne verden ønsker hver enkelt å være konge. Det er så mange som vil regjere, men det finnes bare et rike. Og her ligger forklaringen til hele livets tragedie.

De vise gjør det ved sin visdom lett å leve. For de vise er det to utviklingslinjer. Den ene er Mesterens og den andre er Helgenens. Og den enes innstilling overfor livet er helt motsatt den annens. Helgenens holdning er den å føle sympati for andre og se vanskelighetene ved andres stilling i livet mot sine egne. Han ofrer sine egne ønsker for å kunne hjelpe andre i det han viser at han forstår hvor vanskelig livet er. Han ser at de som er blottet for visdom har det enda vanskeligere, for de har ikke lært å overvinne vanskelighetene. Ut fra sin kjærlighet, barmhjertighet og medlidenhet ofrer han sitt liv til beste for sine medmennesker ved å gjøre livet lettere for dem.

Det han først innsår, er at menneskets verste fiende finnes i ham selv. For han vet at hvert egos natur er fiendtlig. Ved å føye seg etter sine medmenneskers vilje og ved å oppgi sin egen fordel til beste for dem, vet han at han har gitt sine medmennesker den hjelp som det var mulig for ham å yte dem. Ved å anvende dette prinsipp ved hvert skritt den vise tar i livet, blir han en kilde til glede for alle som han møter og kommer i berøring med. Hans egen ånd utdypes og han vokser i hellighet. En Helgens ånd blir etterhvert stemt sammen med det hele univers, med klimaet, med været, med naturen, med dyr og fugler. Han er stemt sammen med så vel trær som planter, med den hele atmosfære og med alle slags mennesker, fordi han blir ett med hele universets grunntone. Alle er i harmoni med ham, de gode så vel som de onde, engler og djevlar, alle blir samstemt. Han kommer i harmoni med alle ting og med alle elementer, med alle som har forlatt denne jord og med alle som ennå lever her. En Helgens moralske liv er vanskelig å leve, hans åndelige liv er en velsignelse for både ham selv og for andre.

Mesterens holdning er derimot en helt annen. Han overviner seg selv, han kjemper med livet, han er i krig med skjebnen, han angriper alt som forekommer ham galt og han finner nøkkelen til de hemmeligheter som er ukjente for ham. Istedenfor å innta en resignert holdning overfor de forskjellige forhold og mennesker, omskaper han dem som han selv ønsker og former de personligheter han kommer i berøring med, som han finner det best. Han stemmer dem så de passer inn i hans orkester.

Han mestrer tingene, han tilveiebringer virkninger som ikke finnes der ifølge de alminnelige tingenes orden. Han kan endog heve seg til en tilstand hvor han kan mestre naturen, og det åndelige hierarki består av sådanne mestre. For verden styres og regjeres. Skjønt der finnes mange forskjellige ytre regjeringer, er den indre regjering det åndelige hierarki. I Østen kaller man dem Wali, de hvis tanke, hvis følelse, hvis blikk, hvis impuls kan dirigere universet.

Men allikevel kommer hverken Helgenen eller Mesteren med den fordring til verden: "Se på meg, jeg er en Helgen." "Jeg er en Mester." "Dette kan jeg gjøre." "Jeg er et usedvanlig fremragende og godt menneske." De opptrer på en beskjeden måte og er som alle andre mennesker. Det er ikke kravet, men det er handlingen som beviser Mesteren. Og allikevel, det har intet å si for dem om verden gir dem Helgen eller Mesternavnet. Hvilken fordel kan de ha av det? Det er bare en fordel for den falske, for han er glad over å bli regnet for noe som han ikke er. Han som er alt, bryr seg ikke om at enhver skal kjenne ham som det han er. Et rikt menneske vet at han er rik, han behøver ikke sette på seg femti ringer for å fortelle alle hvor rik han er. Den som gjør det, er oftest ikke rik. Det finnes et treffende ordspråk: "Tomme tønner ramler mest." Når de er fylt lager de ikke noe støy. Kort sagt, ærlighet er den viktigste ting å oppnå i livet. Det lille som man kan vinne gjennom ærlighet og som man ikke stiller til skue, er mer verdifullt enn en større vinning som er ervervet ved uærlighet. For den uærlige vinning er bygget på sand, og før eller senere vil et uvær komme og rive den med seg. Sannelig, den skatt som enhver sjel søker, er sannhet.